

בבאבי אקראאן

קורא קבוע ל סולת לבנון

עשית ולא פרסמת

איך נעלמים ונשארים בו זמנית? מה זה עושה?

בפרשה לא מוזכר שמו של משה רבנו אפילו פעם אחת. יש הקושרים זאת לבקשתו של משה רבנו בפרשה הבאה: "מחני נא מספרך". בעקבות בקשתו, שמו נמחק מהתורה, אך רק בפרשה אחת, בפרשה הסמוכה ליום פטירתו.

זו לא המחיה היחידה שאנחנו מכירים. יש גם "תמחה את זכר עמלק", אבל יש הבדל גדול: במחית זכר עמלק, צריך להשמיד כל דבר שנקרא עליו שם עמלק וכי זה או אנחנו או הם, וכמו שאמר המן: "להשמיד, להרוג ולאבד". במחית שם משה בפרשתנו, רק שמו לא הוזכר, אך משה רבנו עצמו - נמצא כל הזמן. כל הפרשה מלאה בדיבור ה' אליו: "ואתה תצווה", "ועשית" ועוד.

יש שני סוגי היעלמות מהשטח - האחת היא להימחק מהמציאות, לא להיות קיימים, והשניה היא להיות ולעשות, אבל לא לכתוב את השם בקרדיטים בסוף.

במבט ראשון, בעילום השם יש הפסד מסוים. אבל באמת, יש בו יתרון על פני פרסום השם. כך, הפעולות מופיעות בשטח, בלי חשש גאוה של מי שעשה אותן.

ואם תשאלו: מה הקשר לפורים? אז דבר ראשון: לא רק פורים יש, יש גם פרשת שבוע. דבר שני: זה באמת קשור לפורים. בפורים ה' פעל מבלי להזכיר את שמו על הפעולות.

אם קוראים את המגילה מהסוף להתחלה, אפשר לראות את המהלכים שה' גלגל לאורך כל הדרך, וארג אותם יחד לתחושת יפהפיה שהסתירה מי הניע את כל האירועים:

המשתה שבתחילת המגילה גרם לושתי לרדת מכס המלוכה (לא כתוב שהרגו אותה), מה שגרר חיפוש מלכה חדשה ולקיחת אסתר למלך. ה' מגלגל שבגתו ותרש יצו להתנקש באחשורוש, ומותם ציוה ליהודים את החיים ונתן למרדכי את זכות גילוי המזימה.

המן מקבל את תפקיד המשנה למלך, מרדכי לא מתחנחן לו ולא משתחוה לע"ז, והמן מתעצבן על כך שאדם אחד לא נתן לו כבוד ורוצה להרוג עם שלם.

שניה לפני שהמן מציע למלך לתלות את מרדכי על העץ, המלך לא מצליח להירדם ומביאים לו ספר היסטוריה שכתוב בו מה שעשה מרדכי. וההמשך ידוע.

ההסתר של ה' היה קשה, אבל היתה בו ברכה רבה - הוא הביאה אותנו לקום ולפעול, ולזכות לאור הגדול של פורים לדורי דורות.

גם בימינו לא תמיד גלוי איך ה' מוביל את כל העניינים - ברמה הלאומית וברמה האישית. יש בחיים לקים קשים וכואבים. אבל ממגילת אסתר נלמד

שבסוף הטוב מתגלה שה' היה פה כל הזמן, ורק הסתתר בינתיים, וכך כוחות שהיו נמצאים בתוכנו, התגלו.

מה היום הכי גדול בשנה?
נראה לי פורים, לא?
למה דווקא פורים?
כי שאלת, ובחודש אדר, אז הנחתי שזו תהיה התשובה...
יפה. אבל באמת - זה היום הכי שמח.
לא תמיד הכי שמח זה הכי גדול.
אבל זה שזה שמח זה אומר משהו, לא: לרוב, הדברים הכי גדולים הם הכי משמחים - התונה, לידה, לעבור טסט...
נסחפת. מילא לעבור טסט, אבל התונה ולידה! סתם... אבל אם כבר טסט, למה באמת לעבור טסט זה כל כך משמח?
כי זה מאוד חשוב לך, וזה דבר מאוד מלחיץ, וכל טסט נוסף זה עוד כסף שקל להוציא, וסוף סוף עברת את זה! אתה יכול לנהוג!
גם היכולת לנהוג משמחת, וגם עצם זה שהצלחת במבחן.
כן. בשביל טסט שאני עובר אני מוכן לשלם את הכסף...
אבל גם הטסטים שהיו לפני זה מקדמים אותך לפעמים להצלחה בטסט הזה. גם בחיים זה ככה - כל הזמן האדם עובר טסטים. לפני המבחנים אתה לומד מה המידות הטובות ואיפה יש תמרורי "אין כניסה", אבל כל הזמן אתה מגיע לצמתים ולמצבים שבהם אתה נבחן איך תחליט. אם בשעת מעשה פעלת נכון, תיקנת את המידות. וגם אם נכשלת פעם, זה יכול לתת לך רצון יותר חזק להצליח בפעם הבא.
וגם בטסטים האלה צריך לשלם בכל פעם?
כן. לאידיאלים יש מחיר... אבל הם שווים יותר. הם מכוונים אותך לחיות נכון, כמו שמתאים לך באמת. תראה את התחושה שלך כשאתה מצליח בנסיון, ואת התחושה כשנכשלת. כשאתה עובר טסט, אתה יכול לקבל מפתחות ליד. הוכחת שתיסע עם מה שיתנו לך ישר.

שעת סיפור

יום ששי. אוטובוס מבני ברק לירושלים. האוטובוס יצא מוקדם, אבל שרשרת פקקים תקפה אותו, אחד אחרי השני... בשלב מסוים, כל האוטובוס מסתכל על השעונים... לחוצים. פתאום כולם שומעים את הנהג מדבר בטלפון. הנהג היה גלוי ראש. הוא אמר לאשתו: "מצטער, לא אגיע בשבת הביתה. לא אספיק לחזור". "אין מצב!" צעקה האשה, "הכנתי שבת, אתה חייב לבוא". דממה באוטובוס. פתאום הגיע אברך וביקש את הרמקול: "אני מציע שכדי לחסוד זמן, הוא יוריד אותנו בכניסה לבני ברק ומשם כל אחד ימשיך ברגל להיכן שהוא צריך. מסכימים?" כל האצבעות הורמו. הנהג היה נרגש, אבל הבהיר שזה עדיין לא יספיק לו כדי לחזור. נוסע אחר הגיע: "יש לי בתא המטען אופניים חשמליות. תחנה את האוטובוס בתחנה הראשונה, קח אותן וסע הביתה". זה עדיין אל הספיק. נוסע שלישי בא: "אני נסעתי באוטובוס שלך, תיסע אתה עם האוטו שלי". "אבל אתה לא מכיר אותי, אמר הנהג". "נכון". כולם ירדו בתחנה הראשונה, עם כל העגלות והתחילו מסע רגלי לבתים. אותו נוסע הלך מהר עם הנהג והוציא רכב משוכלל. "אתה בטוח?" "בטוח! סע כבר, שתגיע". "אבל מה המספר שלך?" "נכון, שכחתי. קח...". במוצאי שבת הוא החזיר את הרכב: "אשתי היתה בעננים. תדע לך, סיפרתי את הסיפור לאנשים, ועשית הרבה כבוד לחרדים". "זה לכבוד השבת! הקב"ה". "נכון. גם לשבת ולקב"ה. אבל עשית גם כבוד לחרדים...".

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לנאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנזון.
עיצוב גרפי:
עיטור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmaroo@gmail.com
www.shabat2.022.co.il

אם יהודי מתחזק במחשבה
שה' אוהב אותו למרות כל מה שעשה,
הוא לא יחטא יותר.
(הרב גד ונקרט שליט"א)

מוצאי שב"צ

